

אֵל נְקוּדַת הַרְעָה

כי תשא

חבורת הכתובים בחסידי ספינקא

בסיעתא דשפיא

ד"ר ישיה בן ר' פשה יוסף ז"ל וד"ר גרין פשה חיים בן ר' יוסף צבי ז"ל : נערך ע"י י. א. אקוביץ נ"ו ע"פ הגהות : דקדוק העלון = point4188594@gmail.com

דיבורים פב"ק רבינו שליט"א

אבל האמונה היא אוטמת לגמרי את הרשת. ועוזרת לאדם להכיל כל מצב.

איפה "המלך"?

איפה הקב"ה מרומז במגילה?

איפה שכתוב "המלך" והכוונה לאחשוורוש. שם מרומז מלך מלכי המלכים הקב"ה.

ללא ספק היה יותר יפה אם הקב"ה היה נרמז במרדכי הצדיק.

אבל אדם שנמצא במצב של מרדכי הצדיק, והוא מכיר בזה שהוא צדיק. איך הוא בדיוק יכיר את הקב"ה? למה צריך את הקב"ה בתמונה?

אבל אדם שגילה שהוא אחשוורוש, והוא עלול לבוא אל כל הדברים הכי גרועים, אז מכל דבר טוב שיש לו הוא מגלה את הקב"ה.

אז איפה הקב"ה מרומז במרדכי או באחשוורוש?

דבקות

כל עוד אין לי תענוג מהאמונה, כמו שיש לו תענוג מהתענוגים הגשמיים, לא הגעתי לאמונה...

כי אותו תענוג גשמי שמחכה לי בתענוג הגשמי. יכול להמיר את עצמו לתענוג רוחני. ואין אפשרות לבוא אל הדבקות רק דרך המעבר בשלא לשמה. ש-או שאני נשאר בשלא לשמה, או שאני מתגבר ומקבל את התענוג של הלשמה.

השאלה היא מה אני בוחר. תענוג שהורס אותי, שהורס לי את החברים והמשפחה, תענוג שגומר לי את הכוחות. או שאני מחפש תענוג שבונה אותי שמשמח אותי שמחיה אותי.

בשביל לבוא אל התענוג הרוחני אני חייב לעבור את החרב המתהפכת של הלב שמושך אותי לתענוג הגשמי.

כי התענוג הרוחני, הוא הדבקות בה' מתוך זה שאני מכיר שאני עכשיו הייתי צריך להיות בכלל במקום אחר ח"ו. ואם אני לא

מה שהשכל לא יכול להבין – האמונה מבינה

היה אחד שהיה דג דגים במשך שנים, והיה דייג מוצלח. פעם אחת שאלו אותו מה הגודל של הדג הכי קטן? הוא ענה: 5 סנטימטר! מאד נדהמו מהתשובה שלו, שהרי יש מלא אקווריומים שאפשר למצוא שם דגים קטנים יותר מ 5 סנטימטר. אבל הוא התעקש שאף פעם הוא לא נתקל בדג קטן יותר מ 5 סנטימטר. עד שבדקו ומצאו שהרשת שאיתה היה תופס דגים - החורים שמה היו בגודל 5 סנטימטר. מובן למה הוא מעולם לא נפגש עם דגים קטנים...

אם אדם הולך עם השכל שלו, השכל שלו יכול לעזור לו להכיל כל מיני מצבים לא נעימים, כי בדעתו ובשכלו הוא יישב את עצמו שכמה שזה עגום ומפחיד, עדין יש לזה פיתרון וסברא והגיון.

אבל עדין יהיה הרבה מצבים בחיים שהוא פשוט לא יכול להכיל, כי אף שכל לא יכול להרגיע את עצמו אם ח"ו מגיע עוד קורונה, הלא זה דבר בלי גבולות שמאיים על כל העולם.

לכן אם אתה הולך עם שכל, אתה צריך לקחת בחשבון שיש לך חורים בשכל, ויהיו דברים שלא תוכל להכיל, ואתה עלול להשתגע ולאבד עשתונות מרב חוסר אונים.

אבל ברגע שאדם עובר לאמונה, הוא מצמצם את הרשת שלו עד שהיא נטולת חורים לגמרי ויכולה להכיל כל מצב.

אמונה - זה ביטחון בצור העולמים יהיה מה שיהיה, תמיד הקב"ה נותן חושך בשביל לקרב אותי, אף פעם אני לא לבד, תמיד אני יותר חזק מהמצב, תמיד זה בא רק לחזק אותי, תמיד אני יכול להיות רגוע. אין איום שיכול לערער כאלו מילים.

המילים האלו מכילים כל מצב ומכניסים כל מצב לפורפורציות.

אכן יש את דרך הטיפול, ששם עוזרים לאדם לצמצם את החורים שלו בשכל, שיוכל להכיל גם מצבים של חוסר אונים ואי ידיעה, מלמדים לשלוט בלחץ ובדאגה.

אבל דרך הטיפול לעולם לא יהיה תאפשר לסגור את הרשת לגמרי, תמיד ישארו חורים.

שם זה נטו החבל שאני קשור בו לה' שה' משך אותי ושולף אותי – לכאן.

הדביקות הזאת שיושבת על החלק הרע שלי, היא תענוג. והיא תענוג שבונה.

כי התענוג המכוער התעלה אף הוא אל הנקודה העליונה שלו ועכשיו הוא מתגלה אלי בקדושתו.

וכל עוד הקשר בורא הוא לא תחביב עבורי, הוא לא דביקות. כי דביקות זה שאני שם את כל פני בדבר הזה.

ואיפה אדם שם את כל הפנים שלו? רק בדבר שיש לו תחביב מזה. ואם אין לו תחביב הוא לא לגמרי שם, הוא חושב על עוד כמה דברים בדרך.

מה מפריע לי לשמוח?

האדם בנוי מלב מח וקבד. הכבד זה החלק המעשי, אין בו כלום חוץ מעשיה. הלב זה ההתחממות האהבה והיראה. הלב שמח במה שיש לו, הוא מתלהב ושמח מכל מאה שקל שיש לו.

אבל המח אומר ללב, מה אתה כ"כ נהנה מהמאה שקל, יש אנשים שיש להם מיליונים, אם הייתי קצת יותר חכם הייתי יכול להוציא עוד שלוש כאלו, אין מה להתלהב מזה בכלל.

וכך המח מוריד את כל החיות וההתלהבות שיש ללב.

אז קודם נגלה את מקור הבעיה, הלא הוא המח שמפריע ללב לשמוח.

המח חושב על מה שהוא רוצה. הפוך ממה שאנחנו חושבים. אנחנו חושבים שאנחנו רוצים מה שאנחנו חושבים. אבל זה לא נכון, כי אנחנו חושבים על מה שאנחנו רוצים.

וע"י שאדם נכנע ו'מבטל רצונו מפני רצונו', לרצות את מה שה' עושה לי, ע"י כך המחשבות לא משוטטות אותי לדברים אחרים ונותנים לי להנות את הנאת הלב ממה שיש לי.

המטרה היא להדוף את התנגדות המח. איך? ע"י שנכנעים להווה שהקב"ה נותן לי.

והרבי מסכם: כל החיים של האדם צריכים להיות מלאים בהכנעה. ההמטרה העליונה היא להכנע להווה שהקב"ה נותן לי. ובכך הלב שמח ומתלהב ממה שיש, והמח לא מצליח לסחוב אותי לבכות על מה שאין (כי אני עובד איתו לתת הכנעה).

במידה ואני לא מצליח לתת הכנעה להווה.

יש עצה, לתת הכנעה לחברים, לשבת איתם ולהתחבר אליהם. כי תמיד יש חבר אחד בכל החבריה שהוא יותר מחובר לקב"ה – והחיבור שלו משפיע על כל מי שמחובר אליו שיוכל לתת גם הכנעה להווה.

ובכך ההכנעה לחבר מתמלא האדם גם בהכנעה.

אבל מי שהולך למיטה, והולך לבד כשהוא לא מצליח לתת את ההכנעה, הוא מסכן כפול 2. כי אין לו אפשרות לשבור את המיתוס הזה, רק עם החברים.

ושוב, כל עוד לאדם אין תחביב ותענוג מהעבודה הזאת, הוא לא יבוא לזה. כל עוד הוא לא מצא את הרוגע והשלווה שזה נותן, הוא לא יגיע לזה.

למה אני לא צודק במסכנות שלי?

פעם אחת אחד הרב'ס זצ"ל הגיע לאיזה אירוע, עמד שם איש אחד אחד שעישן – והחסידים של האדמו"ר הדפו אותו והורו לו להשליך את הסיגריה עכשיו. הבין האיש שבחסידות הזאת – סיגריה, זה יהרג ואל יעבור. כנראה הם מאד מקפידים על זה.

לימים בא האיש הזה לביהמ"ד של החסידות הזאת, וראה שם מלא מעשנים בחוץ. התמלא בהלם, איך יתכן? מה הם לא מפחדים? ותמה שם למישהו איך הוא לא מפחד לעשן. אמר לו: מה הבעיה לעשן? ענה לו האיש: מה הפירוש כך וכך היה איתי. הסביר לו החסיד: ברור שאם הרבי יעבור פה כולנו נשליך את הסיגריות ונטהר את האוויר מעשן. אבל לא הסיגריה היא הבעיה. ליד הרבי זה בעיה...

לנו יש הבנות מסוימות, אם יהיה כך וכך, יהיה טוב. אם יהיה כך וכך – זה רע. ואם הכך וכך יגרום לכך וכך יהיה נורא ואיום + אסון תבל + אוי ואבוי.

אבל היות שיש מישהו מאחורי הכל, שקוראים לו הקב"ה. והוא טוב ה' לכל. כנראה שיש דבר שהוא יודע שאני לא יודע. כלומר זה ברור שהחשבון שלי נכון, הרי יש לי להכל סברות והגיונות, והם נכונים. אבל כמו שהחסיד עשה חשבון נכון, אבל הוא לא עשה את החשבון עד הסוף, הוא לא חישב שאולי רק ליד הרבי יש בעיה. נכון אף אחד לא הסביר לו, ולפי הגערות שהוא קיבל הוא היה בטוח שהס מלהזכיר סיגריה בחסידות הזאת, עובדא שכמעט בעטו כו עם כל הכח. אבל בתכל'ס למרות ההבנות וההיגיון הנכון שהיה פה. הוא טעה. הוא טעה לגמרי. זה לא היה נכון.

ממילא גם אנחנו צודקים. אבל אם אנחנו נזכרים באמונה, יוצא שבעצם חסר לנו הסבר קטן שיסביר לנו את הדברים, מתי זה נורא ואיום, ומתי זה הורס על מנת לבנות, שבלי ההרס לא יהיה את הבניה. והבניה לא יכול לבוא לולי ההרס.

גם למעשה...

כמידי שנה אנחנו הבחורים מקדישים את ימי הפורים למען העייזר נישואין, ועושים סיבוב גדול בין בתי נדיבי עם שיעזרו עם כספם. לפני שיצאנו לאסוף נזכרנו שאין פה לאף אחד ביטוח, ואין לנו עדיין תעודת שנורר מוצלח. הלכנו לרבי וביקשנו ברכה. הרבי אמר תחיו כגמול עלי אימו... שאין לכם כלום יכולת... יהיה לכם הצלחה. ואכן ב"ה היה הצלחה מעל ומעבר...